

ELS NADALS DEL REVÉS

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Marcial. Al nostre amic Marcial li encantaven els videojocs i jugar a la play. Els seus pares li consentien tot, inclús les coses més cares. Clar que sos pares eren milionaris, això feia que Marcial s'ho tinguera molt cregut. Sempre estava burlant-se de la seva companya Maria o de la resta de xiquets i xiquetes de la classe. La seva mestra, la senyoreta cul gros no el castigava perquè pensava que el xiquet ho diria als seus pares, i com els pares eren molt amics del director, la despedirien : - Quina bogeria, oi?

Quan arribaren les vacances de nadal, Marcial es va demanar un munt de joguines i videojocs. A l'arribar el 25 de desembre, el xiquet s'enfada molt amb el Pare Noel, perquè esta vegada solament li havia dut un videojoc vell i una consola del 1960.

Els pares a l'escoltar els bufits del seu fill li digueren a l'uniso:

- Marcial, prova un poquet el joc.

Marcial els va respondre cridant i plorant:

- No m'agrada gens!!!!, li vaig a enviar una carta queixant-me.
- Pero fill, van dir els seus pares, segur que si el probes t'agradarà jugar.

El xiquet amb cara de pomes agres va encendre la consola i va ficar el joc a dins. De sobte el joc va començar. Marcial va vore que a la pantalla apareixia un missatge: "t'atreveixes a jugar o no?". El xiquet va apretar el Si. De sobte la pantalla es va il·luminar molt i Marcial aparegué en la casa de la seva companya Maria, i Maria en la casa de Marcial!!!

Els pares de Maria tractaven a Marcial com si fos el seu fill. Lo mateix passava amb els pares del Marcial amb la Maria. Maria es va ficar súper feliç, ara vivia súper be, mentre Marcial tendria que viure els nadals en unes condicions que no eren del seu agrat.

Maria al llarg dels dies va vore com els pares del Marcial li consentien tot. Aleshores va entendre el comportament de Marcial; perquè es burlava de la gent i era tan cregut. Ho tenia tot.

Marcial plorava totes les nits perquè volia tornar a la seva casa. Encara que poc a poc estava valorant més les poques coses que ara tenia.

Quan va aplegar la nit de Reis, Marcial va vore que els seus regals soles eren dos, però es va sorprendre quan va vore que eren unes sabatilles Nike i un dron.

Per altra part, María tenia 10 regals: unes sabatilles deportives, un xandal de color rosa, unes ulleres de sol, una nina d'or, un collaret amb varios rubies incrostats, etc.

- Marcial, t'agraden els teus regals?- li van preguntar els pares de María.
- M'he encanten!, són súper xulos!- va respondre ell.

Lo mateix li van preguntar els pares de Marcial a la María. A lo que la María va contestar:

- Crec que es massa, hi hauran xiquets que no tindran ni un sol regal, però pensé que tinc sort.

De sobte, cada xiquet va tornar a les seues cases. Marcial va aprendre que lo primer es la humiltat i que fa falta tindre de tot. Maria en canvi es va donar compte que la vida en bandeja que portava Marcial es el que el feia ser com es.

A partir d'eixe dia Marcial es va comportar millor amb la seua companya María i la resta de xiquets i xiquetes.

Conte contat, conte acabat qui no alce el cul el te foradat ;-)

Paula Carrasco Romero 4t.C

